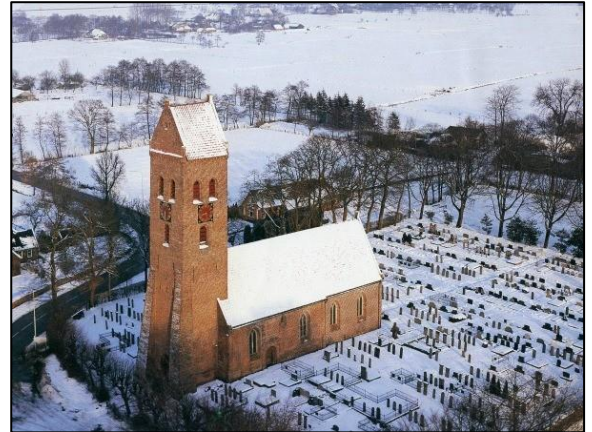


Midwolde

De rijke stinkerds van Midwolde

Grafkelders hebben altijd tot de verbeelding gesproken, omdat ze in principe niet openbaar toegankelijk zijn en alleen worden geopend als er een stoffelijk overschot werd bijgezet. Aldus vormen ze een waar 'dodenrijk' waartoe de levenden zich in ernstige somberheid, of macabere huiver verhouden. Wie verwacht bij het openen van een crypte een geordende ruimte aan te treffen waaruit duidelijk is op te maken wie er begraven is, vergist zich veelal. Vaker maken de kelders een rommelige en ongestructureerde indruk, en in Midwolde is dit niet anders.



De kerk van Midwolde

Rode pruik

Volgens een oude beschrijving bevatte de crypte zeven houten, drie koperen en een loden lijkst, en daarnaast acht kleine kistjes. Toen de kelder midden jaren tachtig vorige eeuw opnieuw werd geopend was dit niet allemaal terug te vinden. Veel van de houten kisten waren vergaan of uit elkaar gevallen. Hun inhoud hadden ze daarbij prijsgegeven: een grote hoeveelheid schedels en beenderen restte. Opvallend genoeg was een van de kisten leeg, op een pruik aan het hoofdeinde na. Dit was een rode krulpruik zoals die in de tweede helft van de zeventiende eeuw in de mode waren. Dit kan de kist geweest zijn van Anna van Ewsum's tweede echtgenoot Georg Wilhelm van In- en Kniphuisen, aangezien hij op een oude gravure met zo'n pruik is afgebeeld.

'Kinderkistjes' in de crypte

Anna van Ewsum, die zelf 74 jaar oud werd, leek wel te worden achtervolgd door de dood. Niet alleen verloor ze haar beide echtgenoten, maar ook al haar kinderen op jonge leeftijd. De kleine kistjes in het grafgewelf werden daarom lange tijd aangezien voor de lijkstjes van deze kinderen. Dit bleek een legende te zijn: opschriften op de kistjes wezen uit dat ze de resten bevatten van personen uit de families Van Ewsum en Van In- en Kniphuisen. Zij waren oorspronkelijk op verschillende plaatsen elders begraven, maar op zeker moment allen verzameld en in het familiegraf te Midwolde



De grafkelder van Midwolde

herbegraven. Het betreft onder andere de roemruchte Beetke van Rasquert, weduwe van Wigbolt van Ewsum († 1554).

De verdronkenen van Nienoord

Een verbreid misverstand is dat de familie Van Panhuys - in 1907 in hun koets verdronken in het Hoendiep - eveneens haar laatste rustplaats onder het praalgraf heeft gevonden. Dit is niet het geval: zij liggen op het buitenkerkhof onder relatief simpele stenen.

